

US20008008

Potvrzení o doručení dokumentu

Organizace: Ústavní soud

Základní údaje

Číslo podání: US CKDP 0001690/20

Odesílatel Hanslik Erwin, Dr. iur. - Hanslik Erwin,
Dr.iur., advokát

Věc: vyjádření k III. ÚS 2130/17

Doručeno: 4. 2. 2020 21:50:02

K Rukám:

ID zprávy: DZ-108091

Do vlastních rukou: Ne

Email/DS: zr7hkwp

Spisová značka:

SP. Zn. Odesílatele: 51.084.01

Předchází

Seznam validací

Výsledek	Soubor	Subjekt certifikátu	Vystavitel
Příloha je validní	200204-Replika-Stěžovatele-vyjádření-vedlejšího-účastníka-III.-ÚS-2130-CZ-final-signed.pdf		
Podpis je platný	200204-Replika-Stěžovatele-vyjádření-vedlejšího-účastníka-III.-ÚS-2130-CZ-final-signed.pdf	T=advokát, SERIALNUMBER=P274111, G=Erwin, SN=Hanslik, CN=Dr. Erwin Hanslik, OU=2, O=TaylorWessing e n w c advokáti v.o.s., OID.2.5.4.97=NTRCZ-25689037, C=CZ	CN=PostSignum Qualified CA 4, O="Česká pošta, s.p.", OID.2.5.4.97=NTRCZ-47114983, C=CZ
Příloha je validní	26.-Výslech-Dr.-Františka-Svobody-ohledně-národní-bezpečnosti-Zůstavitel....pdf		
Neobsahuje žádné podpisy	26.-Výslech-Dr.-Františka-Svobody-ohledně-národní-bezpečnosti-Zůstavitel....pdf		
Příloha je validní	27.--Zpráva-ONV-Olomouc-o-chování-Zůstavitele-vůči--okupačním-úřadům-po-....pdf		
Neobsahuje žádné podpisy	27.--Zpráva-ONV-Olomouc-o-chování-Zůstavitele-vůči--okupačním-úřadům-po-....pdf		
Podpis je platný	contentMessage.zfo	SERIALNUMBER=S91490, CN=Informační systém datových schránek - produkční prostředí, O=Ministerstvo vnitra České	CN=PostSignum Qualified CA 3, O="Česká pošta, s.p. [IČ 47114983]", C=CZ

		republiky [IČ 00007064], OID.2.5.4.97=NTRCZ-00007064, C=CZ	
--	--	---	--

Ústavní soud České republiky
Joštova 8
660 83 Brno

- DO DATOVÉ SCHRÁNKY -
- ID DS: z2tadw5 -

ÚSTAVNÍ SOUD Joštova 8, 660 83 Brno	
Došlo dne:	- 4 -02- 2020 1
_____ krát Přílohy: _____	
Vyřizuje: _____	

U Prašné brány 1
CZ-110 00 Praha 1

Tel. +420 224 81 92 16
Fax +420 224 81 92 17
praha@taylorwessing.com

Seznam partnerů na:
www.taylorwessing.com

Dr. Erwin Hanslik MRICS
Partner
e.hanslik@taylorwessing.com

Ke sp. zn. III. ÚS 2130/17
51.084.01

Praha, 4. února 2020

Stěžovatel

FÜRST VON LIECHTENSTEIN STIFTUNG, reg. č. FL-0001,030.270-0,
se sídlem Bergstrasse 5, 9490 Vaduz, Lichtenštejnské knížectví

Zastoupen:

Dr. Erwinem Hanslikem MRICS, ev. č. ČAK: 08879, advokátem advokátní
kanceláře **TaylorWessing e|n|w|c advokáti v. o. s.**, se sídlem U Prašné
brány 1, 110 00 Praha

Účastníci:

Nejvyšší soud České republiky, se sídlem Burešova 20, 657 37 Brno

Krajský soud v Praze, se sídlem Nám. Kinských 5, 150 75 Praha 5

Okresní soud Praha-východ, se sídlem Na Poříčí 20/1044, 112 97
Praha 1

Vedlejší účastníci:

Česká republika – Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových,
se sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2, Územní pracoviště
Střední Čechy, nám. Republiky 3, 110 00 Praha 1 (dále také jen „**Žalobce**“)

Lesy České republiky s. p., se sídlem Přemyslova 1106/19, Nový
Hradec Králové, 500 08 Hradec Králové, IČ: 42196451, zapsaný v OR
vedeném Krajským soudem v Hradci Králové AXII, vložka 540

Zastoupeny: **Mgr. Ilonou Kindlovou**, advokátkou, ev. č. ČAK 10217,
KŠD LEGAL, advokátní kancelář s.r.o., se sídlem Hvězdova 1716/2b, 140
00 Praha 4

Ústavní stížnost

**Vyjádření Stěžovatele k replice vedlejšího účastníka řízení – Lesů České republiky, s. p. ze
dne 24. června 2019**

J E D N O U / ELEKTRONICKÉ PODÁNÍ

TaylorWessing e|n|w|c advokáti v.o.s.

Obchodní rejstřík Praha
Odd. A, vl. 28136

IČO: 25689037
DIČ: CZ25689037

Europe > Middle East > Asia

Předchází

Shrnutí

1. Stěžovatel tímto odpovídá na podání Lesů ČR předložené Ústavnímu soudu ČR v červnu 2019.
2. Stěžovatel poznamenává, že Lesy ČR mají svojí replikou podstatu ústavní stížnosti Stěžovatele, neboť vnesly otázky, které Stěžovatel nevyvolal a které jsou pro projednávání spor zcela bezpředmětné. Hlavní chyba Lesů ČR spočívá v opomenutí, že Stěžovatel zpochybňuje občanskoprávní žalobu České republiky podanou proti němu v roce 2014 a následné soudní řízení, nikoliv dekrety presidenta republiky vydané v poválečné době. Současně Lesy ČR mnoho námitek, které Stěžovatel ve své ústavní stížnosti předložil, zcela přešly.
3. Lesy ČR se dále dovolávaly napadeného rozhodnutí Nejvyššího soudu přijatého v této věci, zejména pak názoru Nejvyššího soudu, dle kterého Stěžovatel měl ignorovat všechna konečná soudní a správní rozhodnutí přijatá po roce 2012, která potvrzují jeho vlastnictví k Majetku, a také dlouhodobě trvající zápis jeho vlastnictví v katastru nemovitostí. Rozsudek Nejvyššího soudu namísto toho tvrdí, že Stěžovatel měl zjistit, kdo byl „vlastníkem“ nemovitosti, a žalovat jej.
4. Stěžovatel shledává tento postoj zjevně v rozporu s vnitrostátním a mezinárodním právem. Podle vnitrostátního práva není přípustné podat žalobu na určení vlastnictví nemovitosti proti nikomu, pokud je žalobce sám zapsán jako vlastník této nemovitosti v katastru nemovitostí. Z výše uvedeného dále vyplývá, že členové správní rady Stěžovatele by v rámci požadavků na jednání v dobré víře, tak jak je prezentuje Nejvyšší soud, museli ignorovat existující majetková práva Stěžovatele a zdržet se podání žádosti o dodatečné projednání dědictví a o zápis do katastru nemovitostí, čímž by hrubě porušili jim svěřené zákonné povinnosti a spáchali tím trestný čin, přinejmenším podle aplikovatelných vnitrostátních právních předpisů. Aby pak podpořil tento svůj názor, a tím v podstatě i výmaz vlastnických práv Stěžovatele z katastru nemovitostí, přijal Nejvyšší soud ve svém důsledku v českém právu zcela nový koncept nadřazenosti neověřených, ale údajně notoricky známých skutečností ze čtyřicátých let minulého století nad konečnými rozhodnutími a zjištěními příslušných orgánů České republiky po roce 2013 (!), které vedly k zápisu vlastnických práv Stěžovatele do katastru nemovitostí. Aby pak Nejvyšší soud umožnil tento svůj postup směřující k jím předem určenému výsledku řízení, potvrdil uvedený soud zamítnutí všech důkazů předložených Stěžovatelem, které tyto údajně notoricky známé skutečnosti jasně vyvracejí. Je zcela samozřejmé, že za těchto okolností nebyl Stěžovateli k dispozici žádný účinný opravný prostředek proti zásahu do jeho majetkových práv, jak to vyžaduje Úmluva. Nejvyšší soud zavádí koncept nadřazenosti neprokázaných a neověřených skutečností vzdálené minulosti, kdy tento dokonce podporuje systematickým vylučováním všech protichůdných důkazních návrhů předložených Stěžovatelem. Nejvyšší soud navíc mylně interpretuje pojem dobré víry, a to způsobem, který resultuje v požadavek na sebepoškozování a závažná porušení povinností členů správní rady. Tímto svým postupem se Nejvyšší soud hrubě odchýlil od základních zásad stanovených Úmluvou a zbavil tím - bezprecedentním způsobem - hlavu suverénního evropského státu a jeho nadace ve druhém desetiletí tohoto tisíciletí jejich současných zapsaných vlastnických práv. Jádrem tohoto postupu je údajná národnost Stěžovatele. Nejvyšší soud totiž implicitně požaduje, aby Stěžovatel i ostatní členové lichtenštejnského rodu sami nezohlednili relevantní důkazy (a to jednáním v dobré víře, jak vykládáno Nejvyšším soudem), které prokazují, že jejich označení za osoby německé národnosti bylo nesprávné již před 75 lety, stejně tak jako dnes. Pro Stěžovatele i lichtenštejnský knížecí rod

je nesnesitelné a naprosto nepřijatelné, aby jejich jednání bylo shledáno Nejvyšším soudem za jednání v dobré víře pouze za předpokladu, kdy výslovně nebo implicitně přijmou falešné označení svých osob i osoby jejich právního předchůdce za Němce, což nikdy nebylo ničím jiným než nástrojem komunistické propagandy, jehož cílem bylo lichtenštejnský rod jako příslušníky šlechty zbavit jejich základních práv ve zjevném rozporu s vnitrostátním a mezinárodním právem.

5. *Konečně povinnost občanů vyhledávat „vlastníka“ pomocí žalob na určení vlastnictví majetku, ohledně něhož jsou zapsáni jako vlastníci v katastru nemovitostí, se zdá být na poli článku 1 Dodatkového protokolu č. 1, článku 6 a čl. 13 Úmluvy ještě pochybnější ve světle toho, že české soudy nemají, alespoň v některých typech případů (jako je tento), plnou pravomoc tyto vlastnické žaloby projednávat v důsledku Stanoviska a Rozsudku.*

A. Procesní záležitosti

6. Dne 24. června 2019 podaly Lesy České republiky, s. p. („**Lesy ČR**“) u Ústavního soudu České republiky svou repliku k ústavní stížnosti Stěžovatele¹.
7. Po více než pěti měsících, dne 12. prosince 2019, Ústavní soud o tomto podání informoval Stěžovatele a požádal jej, aby se k němu ve lhůtě dvaceti kalendářních dnů vyjádřil.
8. Dne 19. prosince 2019 Stěžovatel požádal Ústavní soud, aby mu danou lhůtu prodloužil s ohledem na to, že lhůta stanovená Ústavním soudem již 12. prosince 2019 ve skutečnosti čítala pouze jedenáct pracovních dnů, a to kvůli vánočním a jiným svátkům. Stěžovatel současně navrhl Ústavnímu soudu, aby toto řízení přerušil nebo v něm nečinil žádné kroky směřující bezprostředně k rozhodnutí ve věci, jak se rozhodl nečinit jiný senát Ústavního soudu v související věci vedené pod sp. zn. II. ÚS 2860/19. Návrhem se Stěžovatel snažil poskytnout časový prostor pro probíhající diplomatické aktivity mezi vládou Lichtenštejnského knížectví a vládou České republiky započatá z podnětu Lesů ČR, které ve svých soudních vyjádřeních uvedly, že věc spadá do pravomoci Mezinárodního soudního dvora, tak, aby mohl být dokončen proces směřující ke společnému předložení tohoto sporu k Mezinárodnímu soudnímu dvoru.
9. Dne 20. prosince 2019 Ústavní soud prodloužil Stěžovateli lhůtu k vyjádření se k replice Lesů ČR do 4. února 2019, zatímco Stěžovatelův procesní návrh na přerušení řízení či nečinění žádných bezprostředních kroků ve věci zůstal bez odezvy.
10. Stěžovatel se tímto vyjadřuje ke shora uvedené replice Lesů ČR následovně.

B. Stěžovatel napadá postup státu, který vůči němu vznáší žaloby od roku 2014 až do současnosti a nikoliv přijetí dekretu 12/1945 Sb. v roce 1945

11. Stěžovatel úvodem poznamenává, že replika Lesů ČR mívá podstatu jeho ústavní stížnosti. Projednávaná věc se týká občanskoprávní žaloby k více než 650 hektarům půdy („**Majetek**“) podané v roce 2014 Českou republikou proti Stěžovateli, právnímu nástupci knížete z Lichtenštejna, hlavy cizího a neutrálního státu, jako vlastníku Majetku zapsaného v katastru nemovitostí ČR.
12. Česká republika se tímto postupem na sebe pokouší převést vlastnické právo Stěžovatele k Majetku vedenému v pozemkových evidencích po desítky let a posledně zaregistrovanému v katastru nemovitostí v roce 2012. Tato registrace byla navíc potvrzena soudem a správními orgány České republiky ve druhé dekádě tohoto století.

¹ V tomto vyjádření je pojem „Stěžovatel“ používán zaměnitelně pro Jeho Jasnost knížete Fratiška - Josefa II. z a na Lichtenštejnu, nadaci Fürst von Liechtenstein Stiftung, jeho právního nástupce s ohledem na dotyčný majetek a pro Jeho Jasnost knížete Hanse-Adama II z a na Lichtenštejnu.

13. Česká republika překvapivě zažalovala Stěžovatele bezprecedentním způsobem, když se dovolává a používá proti Stěžovateli části vnitrostátní legislativy přijaté v dávné minulosti, jejíž dnešní aplikace musí být v souladu se současným vnitrostátním i mezinárodním právem.
14. Podání Lesů ČR opomíjí skutečnost, že až v roce 2014, po desetiletích nerušeného, uznaného a opakovaně potvrzovaného postavení vlastníka Majetku zapsaného v katastru nemovitostí, byl Stěžovatel, cizí suverén, náhle a bez jakéhokoli předchozího varování či výzvy zažalován u soudu státu, který usiluje o toto vlastnictví sám pro sebe. Svou občanskoprávní žalobou jeden státní orgán, z vlastního podnětu, vyzval jiné státní orgány, tj. české soudy, aby použily zákon, který byl u jiného státního orgánu, jmenovitě tohoto Ústavního soudu, prohlášen za normu, jež v současnosti nevyvolává právní účinky. Použití tohoto zákona je navíc již mnoho let vyloučeno, protože je založen na přímé diskriminaci na základě národnosti. České soudy přes výše uvedené tento diskriminační zákon použily, zjevně zkoumaly etnický původ Stěžovatele, a to na základě tvrzení a důkazů předložených Českou republikou, a dále veřejně označily Stěžovatele (v rozporu s jeho základním lidským právem na respektování soukromého a rodinného života) za osobu německé národnosti. České soudy nezohlednily rozhodovací praxi Ústavního soudu, ani platnou právní úpravu, když uznaly za nabývací titul k Majetku jednoduchou kopii údajné konfiskační listiny nejasného obsahu a pochybného původu, která byla údajně vydána v roce 1945 a která přitom dle českého práva nesplňuje náležitosti listiny představující nabývací titul. Soudy tímto postupem nahradily právní titul k Majetku, který stát nikdy neměl. Soudy se v rámci tohoto postupu a priori odmítly zabývat obranou Stěžovatele jeho zapsaného vlastnictví, a to s odkazem na jejich nedostatek pravomoci tak učinit v důsledku stanoviska Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 21/05 ze dne 1. listopadu 2005.

C. Ochrana majetkových práv

C.1 Článek č. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě

C.1.a. Přijatelnost

15. Lesy ČR ve svém podání zpochybňují vlastnické právo Stěžovatele k Majetku a tvrdí, že jeho skutečným vlastníkem je Česká republika.
16. Stěžovatel ovšem ve své ústavní stížnosti namítá porušení jeho majetkových práv ve smyslu článku č. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě a článku 11 Listiny. Je nutné poznamenat, že vlastnictví na straně jedné a majetková práva podle uvedených ustanovení jsou dvěma odlišnými právními pojmy, které nelze zaměňovat. Zatímco „vlastnictví“ je pojmem vnitrostátního civilního práva, „majetková práva“ dle článku č. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě se vztahují k „possession“, což je pojem, který má autonomní význam nezávislý na vnitrostátním právu a který zahrnuje jakýkoli druh aktiv nebo práv, včetně konečných soudních rozhodnutí (viz mimo jiné *Brumarescu v. Rumunsko*, (č. 28342/95) [1999] EÚLP, 28. října 1999, nebo *Stran Greek Refineries a Stratis Andreadis v. Řecko*, (č. 13427/87), 9. prosince 1994) nebo „legitimní

očekávání“ ohledně toho, že bude platit určitý stav věcí (viz mimo jiné Pine Valley Developments Ltd a další v. Irsko, č. 12742/87, ESLP, senát), rozsudek (Merits) ze dne 29. listopadu 1991).

17. V projednávaném případě měl Stěžovatel po desítky let až do roku 2014 právní postavení zapsaného vlastníka Majetku, a to na základě nespornovaného zápisu jeho osoby jako vlastníka v katastru nemovitostí, veřejného seznamu nemovitostí zřízeného zákonem, regulovaného a spravovaného státem odpovědným za správnost zápisů v tomto seznamu vedených. Dle českého práva platí pro katastr nemovitostí zásada materiální a formální publicity, podle níž vyvolá zápis v katastru nemovitostí zákonem předvídané právní účinky. Dle českého občanského práva se mj. může každý dovolávat práv zapsaných v katastru nemovitostí, jelikož je ze zákona presumována jejich existence.²
18. Zápis Stěžovatelova vlastnického práva v katastru nemovitostí mimo jiné opravňoval Stěžovatele k nakládání s vlastnickým právem k Majetku, tj. k jeho prodeji, výměně, zatížení zástavním právem nebo jinými smluvními či obdobnými věcnými právy. Vlastnictví Stěžovatele bylo opětovně potvrzeno státem v roce 2013, a to pravomocným a vykonatelným rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 10, když toto soudní rozhodnutí potvrdilo přechod vlastnických práv k Majetku děděním.
19. Státu okupujícímu Majetek naopak zákon zásadním způsobem bránil v nakládání s Majetkem po celou dobu jeho nepravé držby, a to až do vydání napadených rozhodnutí českých soudů přijatých na základě jeho žaloby po roce 2014. Stát tak s Majetkem nemohl volně nakládat, nemohl jej prodat, vyměnit či zatěžovat zástavními právy nebo jinými věcnými právy.
20. Stát po mnoho let vlastnické právo Stěžovatele nezpochybňoval, přestože z prostého nahlédnutí do katastru nemovitostí musel vědět, že vlastníkem Majetku je Stěžovatel. Pokud Stěžovatelovo vlastnictví považoval za neexistující, jak dnes tvrdí, pak jej stát mohl a měl zpochybnit bez zbytečného odkladu a ne až po téměř sedmdesáti letech. Svou nečinností tak stát sám utvrdil zapsaný vlastnický status Stěžovatele. Několik dalších státních orgánů navíc opakovaně uznalo vlastnické právo Stěžovatele k Majetku a jednalo se Stěžovatelem jako s vlastníkem Majetku. Na Stěžovatele je tedy potřeba nahlížet tak, že má k Majetku majetková práva nebo přinejmenším legitimní očekávání ve smyslu článku č. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě.

C.1.b. Meritum

21. Následkem občanskoprávní žaloby České republiky a napadených rozhodnutí soudů Stěžovatel ztratil své právní postavení vlastníka majetku zapsaného v katastru nemovitostí, jelikož byl na jejich základě z tohoto veřejného rejstříku vymazán. Po výmazu přestal být považován za vlastníka Majetku. Zcela tak ztratil možnost nakládat s Majetkem, protože účinnost takového jednání podléhá zápisu do katastru nemovitostí. Katastrální úřad, pro případ kdy Stěžovatel již není v katastru nemovitostí veden jako vlastník Majetku, jeho návrhy ze zákona odmítne. Napadená rozhodnutí soudů by tedy měla být přezkoumána jako odejmutí majetkových práv ve smyslu „druhého pravidla“ metody přezkumu ESLP podle článku č. 1 Dodatkového protokolu

² Viz mimo jiné § 980 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku.

k Úmluvě (viz zejména rozsudek Sporrong a Lönnroth v. Švédsko, rozsudek ze dne 23. září 1982, řada A č. 52, s. 24, § 61).

1. Zákonnost

22. Prvním a nejdůležitějším požadavkem článku č. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě je, že jakýkoli zásah do majetkových práv musí být zákonný a rovněž musí být v souladu se zásadou právní jistoty. Aby byl tento požadavek naplněn, musí stát (nebo orgán veřejné moci) postupovat dle přiměřeně přístupných, předvídatelných a dostatečně přesných vnitrostátních právních norem, které splňují základní požadavky pojmu „právo“. To neznamená pouze to, že by uvedené státní opatření mělo být založeno na konkrétním ustanovení vnitrostátního práva, ale také to, že musí existovat spravedlivý a řádný úřední postup, příslušné opatření musí být také vydáno a vykonáno příslušným orgánem veřejné moci a nemělo by být svévolné. Pojem „právo“ v zásadě odkazuje na vnitrostátní právo. Samotné vnitrostátní právo ovšem musí být v souladu s Úmluvou, a to včetně obecných pravidel a zásad v ní uvedených nebo předvídaných. (Lithgow proti Spojenému království, A102 (1986), odstavec 110; Winterwerp proti Nizozemsku, A33 (1979), odstavec 45 a 39; Spaček proti České republice (9. listopadu 1999), bod 54).
23. V daném případě nemůže být zbavení Stěžovatele jeho majetkových práv na základě napadených soudních rozhodnutí považováno za legální a v souladu se zásadou právní jistoty, a to z následujících pěti důvodů.
24. Zaprvé, Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových („Úřad“) i dotčené soudy připravily Stěžovatele o jeho zapsané vlastnické právo tím, že v roce 2014 na jeho osobu aplikovaly § 1 odst. 1 písm. a) Dekretu 12/1945 Sb., přímo diskriminační normu, která mimo jiné stanoví konfiskaci majetku osob německé národnosti. Bez ohledu na platnost tohoto dekretu jako takovou, je jeho aplikace soudy v projednávané věci v letech 2014 - 2017 v rozporu se zákazem diskriminace zakotveným mimo jiné v článku č. 14 Úmluvy ve spojení s článkem č. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě.
25. Zadruhé, protiprávnost napadených rozhodnutí českých soudů spočívá i v tom, že Dekret 12/1945 Sb. stanovuje odejmutí majetku bez náhrady. Jedna z obecných zásad mezinárodního práva, která je vyjádřena i ve vnitrostátních právních předpisech, již po staletí zakazuje odejmutí majetku cizinců bez náhrady.³ Jak rovněž potvrzují *travaux préparatoires* k Úmluvě, je tato zásada obsažena i ve znění první části (na konci) článku č. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě: „v souladu s podmínkami obsaženými v obecných zásadách mezinárodního práva.“ V projednávaném případě české soudy nezohlednily, že je Stěžovatel cizím státním příslušníkem, a odejmuly mu jeho status zapsaného vlastníka bez jakékoli náhrady, když na něj v letech 2014 – 2017 aplikovaly § 1 odst. 1 písm. a) Dekretu 12/1945 Sb.⁴ Toto porušení mezinárodního i

³ Viz mimo jiné článek 11 Listiny; Zákon č. 507/1921 Sb.; Zákon č. 102/1922 Sb.; Zákon č. 217/1921 Sb.; Malenovský, J.: Mezinárodní právo veřejné, obecná část. 2. vydání. Masarykova univerzita v Brně, Doplněk 1997, s. 165; Encyklopedie československého veřejného práva, svazek III. Brno, Polygrafia 1938, str. 401.

⁴ Četné bilaterální mezinárodní dohody uzavřené mezi Českou republikou a jinými státy stanoví náhradu za majetek cizinců konfiskovaný dle Dekretu 12/1945 Sb., ukazují, že stát si byl a je vědom neslučitelnosti jím provedených konfiskací s mezinárodním právem.

vnitrostátního práva je v daném případě navíc umocněno skutečností, že odejmutím postavení zapsaného vlastníka Majetku rovněž došlo k porušení imunit hlavy státu a státních imunit.

26. Jakékoli odejmutí vlastnických práv Stěžovatele k Majetku je v tomto specifickém případě zcela vyloučeno, protože vládnoucí kníže z Lichtenštejnu je hlavou státu, a jeho Majetek je proto chráněn imunitou cizího státu a imunitou hlavy cizího státu.
27. Mezinárodní právo tradičně stojí na všeobecně přijímaném stanovisku, že výchozí bod jakéhokoliv posuzování otázek spojených s imunitou hlavy státu představuje obecné pravidlo, podle něhož požívá hlava státu neomezené jurisdikční imunity vyjímající hlavu státu z pravomoci soudů cizího státu a neomezené exekuční imunity chránící ji proti jakémukoliv zásahu cizího státu. Uvedené obecné pravidlo vyplývá z historického vývoje imunity hlavy státu, která je po staletí považována za absolutní.
28. Z tohoto důvodu je třeba existenci jakékoliv výjimky z tohoto obecného pravidla vždy jednoznačně prokázat. Protože je imunita hlavy státu právním konstruktem mezinárodního obyčejového práva, existence takové výjimky se považuje za prokázanou tehdy, je-li postaveno najisto, že výjimka je obecně přijímána jako věc mezinárodního práva.
29. Lesy ČR nicméně neprokazují, že by výjimky z uvedeného obecného pravidla, jejichž existenci v replice tvrdí, byly obecně přijímány na poli mezinárodního práva, a staly se tak jeho součástí.⁵
30. Navíc, několik málo právních názorů, o které se Lesy ČR při tvrzení o existenci výjimek opírají, se vztahuje k jurisdikční imunitě, nikoliv imunitě exekuční. Vzhledem k obecnému pravidlu neomezené imunity hlavy státu *ratione personae* exekuční imunita chrání hlavu státu před jakýmkoliv jednáním státu provedeným jakýmkoliv státním orgánem – ať již soudním, správním nebo legislativním –, které jakýmkoliv způsobem zasahuje do práv či právem chráněných zájmů hlavy státu. V mezinárodním právu není obecně přijímaným názorem, že by absolutní exekuční imunita hlavy státu *ratione personae* byla omezena tím, že by ustoupila jednáním cizí moci zákonodárné, jak soudí Lesy ČR. Aby taková výjimka existovala, muselo by být přesvědčivě prokázáno, že se stala součástí mezinárodního práva. To však Lesy ČR neprokazují.
31. V této souvislosti Stěžovatel podotýká, že Lesy ČR a Česká republika zaujaly postoj, podle kterého Česká republika zadržuje předmětný Majetek na základě údajné konfiskace. Na podporu svého tvrzení Lesy ČR předložily dokument, který prezentují jako rozhodnutí správních orgánů a soudu, před nimiž konfiskační řízení údajně proběhlo.
32. Stěžovatel nicméně poznamenává, že pokud by tomu tak skutečně v dané věci bylo, pak by zabránění Majetku nepředstavovalo právní akt moci zákonodárné, jak ve svém podání tvrdí Lesy ČR, ale opatření přijaté správními orgány a schválené soudem, konkrétně národními výbory a

⁵ Právní názor jediného právního odborníka k etablování výjimky z obecného pravidla mezinárodního zvykového práva nepostačuje. Odkaz Lesů ČR (na straně 8 a 14 jejich repliky) na stanovisko československého právního odborníka, docenta Budníka, tedy neprokazuje existenci výjimky z obecného pravidla mezinárodního zvykového práva, podle které by imunita hlavy státu nebyla imunitou absolutní.

Jeho rozbor navíc nelze považovat za nestranný, či nezávislý, protože, jak je všeobecně známo, docent Budník byl zaměstnancem československého ministerstva spravedlnosti a názor citovaný podnikem Lesy ČR je obsažen v úředním manuálu pro úřední účely, který byl sepsán na objednávku československé veřejné správy. Vzhledem k tomu, že citovaný názor je pouze výňatkem z uvedeného rozboru, postrádá nezbytnou úroveň vědecké práce a není podpořen žádnou vědeckou právní analýzou.

Nejvyšším správním soudem, které byly vykonavately veřejné moci. Jako takové by pak zabrání Majetku podléhalo exekuční imunitě a bylo by tak v rozporu s mezinárodním právem.

33. Tvzení o konfiskaci uvedené v podání Lesů ČR dále oslabuje jejich vlastní obranu z pohledu mezinárodního práva i z dalšího důležitého aspektu. Konfiskace majetku orgány státní správy při jejich výkonu veřejné moci představuje akt veřejného práva. Proto pokud by byl Majetek konfiskován, jeho zabrání by bylo předmětem veřejného práva. V takovém případě by se klíčové tvrzení Lesů ČR, dle kterého imunita hlavy státu nechránila vlastníka Majetku před aplikací pravidel soukromého práva regulujících nabývání a zcizování majetku (jako je prodej, darování a další), stalo zjevně irrelevantním.
34. Stěžovatel navíc považuje za užitečné vyjasnit, že Nejvyšší soud Československa nepřezkoumával v roce 1928 postavení knížete z Lichtenštejna a jeho jmění v Československu z pohledu mezinárodního práva, a to navzdory tvrzení Lesů ČR. Ve svém rozsudku č. R II 28/1928 ze dne 3. února 1928, na který se Lesy ČR odkazují, Nejvyšší soud Československa rozhodl na základě žaloby, ve které žalobce poukazoval na exterritoriální status některých částí majetku knížete z Lichtenštejna v Československu na základě zákona č. 15/1893 ř. z (přijátého v Rakousku-Uhersku v roce 1893). Jádrem sporu před tímto soudem spočívalo v otázce, zda se tento zákon stal součástí československého právního řádu na základě československé recepčních normy (zákon č. 11/1918 Sb.) přijaté nově založeným nezávislým Československem v roce 1918. Jak výslovně uvedeno v odůvodnění tohoto rozsudku, žaloba se neopírala o argumentaci na poli mezinárodního práva a Nejvyšší soud toto právo nebral nikterak v potaz, když žalobu přezkoumával pouze v mezích československého vnitrostátního práva.⁶ Soud detailně nezkoumal ani otázku, zda předmětný majetek má být považován za výhradně soukromý nebo za majetek založený a sloužící pro veřejné účely. Nejvyšší soud Československa uzavřel, že posuzování těchto otázek by bylo nadbytečné, neboť shledal, že zákon č. 15/1893 ř. z. přijatý v Rakousku-Uhersku v roce 1893 se nestal součástí československého právního řádu v důsledku výše zmiňované československé recepční normy (zákon č. 11/1918 Sb.).
35. Nesprávný výklad rozsudku Nejvyššího soudu Československa ze strany Lesů ČR tak činí nepodloženým názor uvedeného podniku, podle něhož uvedený soud již ve 20. letech rozhodl, že kníže nepožívá výsad a imunit podle mezinárodního práva. Chybná interpretace rozsudku ze strany Lesů ČR je o to více závažnější, že Nejvyšší soud Československa v odůvodnění svého rozsudku výslovně uvedl, že kníže z Lichtenštejna požívá jako hlava cizího státu mezinárodního postavení, které je upraveno mezinárodním právem.⁷
36. V neposlední řadě Stěžovatel podotýká, že Lesy ČR neprokazují, že by existovala výjimka v mezinárodním obyčejovém právu z obecného pravidla absolutní imunity hlavy státu *ratione*

⁶ V rozsudku Nejvyššího soudu Československa stojí následující: „Co se týče otázky mezinárodního práva, jisto jest, že každý stát, jakož i jeho hlava, tedy i Liechtensteinsko a jeho kníže, mají mezinárodní postavení, nicméně na řešení sporné otázky podle mezinárodního práva nedojde, protože se stěžovatel na právo mezinárodní, jehož prameny seznámenány jsou nyní v čl. 38 statutu Stálého dvora mezinárodní spravedlnosti v Haagu, neodvolává.“)

⁷ Ibidem.

personae, dle které by soukromý majetek byl z této imunity vyňat.⁸ Mimo jiné i následná praxe soudů ve skutečnosti potvrzuje, že obecné pravidlo absolutní imunity hlavy státu *ratione personae* platí. Například ve známé věci Mobutu v SA Cotoni, rozhodnutí ze dne 29. prosince 1988, Civ. Ct. Brussels, 1989 Jurisprudence de Liège, Mons et Bruxelles [JLMB] 169, přeložené v 91 ILR. 259, soud vyslovil, že majetek vlastněný osobně přímo hlavou státu požívá imunity vůči jeho zabrání veřejnou mocí. Obdobně pak absolutní imunita hlavy státu byla potvrzena v dlouhé řadě významných rozhodnutí soudu; viz, inter alia, Anonymous v. Anonymous (1992) 581 NYS 2d 776; Ameer Ruler of Bahawalpur State [1952] 2 QB 390; Lafontant v. Aristide (1994), WL 20798 (EDNY), uvedený v AJIL, 88 (1994), Appellant of X Road Accident Case (1964), ILR, 65, s. 13; Mandalsa Kumari v. M. Ramnarin Private Ltd. (1958), ILR, 27, s. 109; Rewa Shankar v. Narasinghji Maharaj, ILR, 24 (1957), s. 229; Statham v. Statham and the Gaekwar of Baroda [1912], s. 92; Mighell v. Sultan of Jahore [1894] 1 QB 149, atd.

37. Obdobně je pak pro imunitu hlavy státu (*ratione personae*) irelevantní, zda hlava cizího státu jedná v rámci výkonu veřejné moci (*jure imperii*) nebo jako soukromá osoba (*jure gestionis*). Vzhledem k tomu, že imunita hlavy státu je absolutní, vztahuje se na obě tyto kategorie jednání. To potvrzuje dlouhá řada soudních rozhodnutí (viz inter alia, Appellant of X Road Accident Case (1964), Nejvyšší soud Rakouska, ILR, 65, s. 13; Lafontant v. Aristide (1994), WL 20798 (EDNY), uvedený v AJIL, 88 (1994), s. 528 – 532; Village Holdings Sdn Bhd v. HM The Queen in Right of Canada (1987), ILR, 87, s. 223, 238; Kendall et al. v. Kingdom of Saudi Arabia et al., US, AJIL, 60 (1966), p. 100.; Alicog et al. v. Kingdom of Saudi Arabia, US.
38. Podání Lesů ČR, které se dovolává údajných výjimek z imunit, je tak i z těchto důvodů nedůvodné.
39. Zatřetí, napadená soudní rozhodnutí zbavila Stěžovatele jeho postavení zapsaného vlastníka v rozporu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 405/98 ze dne 20. října 1999, dle kterého není konfiskace podle Dekretu dokonána, dokud není provedena individuálním správním aktem, který konkretizuje inter alia konfiskovaný majetek. Stát však nesplnil svoji důkazní povinnost a soudu takový správní akt nepředložil. Bez takového prováděcího aktu by Dekret nepředstavoval „předvídatelnou a dostatečně určitou“ vnitrostátní normu splňující požadavky článku 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě, a mohl by tak být aplikován svévolně bez jakýchkoliv omezení, jako v tomto případě. Názor Lesů ČR, dle něhož konfiskace na základě Dekretu č. 12/1945 Sb. nastává *ex lege*, tedy bez prováděcího individuálního správního aktu ve světle výše uvedeného nemůže obstát.
40. Jediným důkazem, kterého se Česká republika dovolávala při tvrzení svého údajného vlastnictví k Majetku, byla kopie úřední listiny, kterou údajně vydal Okresní národní výbor Olomouc dne 16. května 1945. Nicméně takový národní výbor v té době neexistoval, a proto takovou úřední listinu vydat nemohl. Neexistuje žádný zákon, přijatý do 16. května 1945, který by tvořil právní základ Okresního národního výboru Olomouc. Úřední listina poskytnutá Úřadem jako důkaz je tedy zjevně nicotná, ne-li padělek. Buď jak buď do právního postavení zapsaného vlastníka Majetku

⁸ Názor Lesů ČR, že pouze majetek užívaný pro oficiální účely, jako např. budovy pro diplomatické a konzulární mise, požívá imunity, je zde užit mylně, neboť zaměňuje dva odlišné instituty mezinárodního práva: imunitu státu a imunitu hlavy státu *ratione personae*.

nelze v dnešní době zasahovat na základě rozhodnutí orgánu, který nebyl zřízen zákonem, neboť to odporuje požadavku článku 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě, podle něhož musí být jakýkoliv zásah státu do majetkových práv proveden v souladu se zákonem.

41. Takováto listina navíc dnes nemůže být platně použita soudy nebo jinými státními orgány, jelikož jakékoli rozhodnutí na jejím základě není v souladu s požadavkem jasnosti, určitosti, právní jistoty a předvídatelnosti zásahů do majetkových práv. U předložené listiny se vůbec neuvádí, na které pozemky se vztahuje (neuvádí se žádná čísla, velikost ani povaha pozemků, žádná jména katastrálního území, žádný název oprávněného katastrálního úřadu atd.). Kromě toho se předložená listina zjevně netýká dotčeného Majetku, neboť sama jasně uvádí, že se vztahuje pouze na uvedené politické okresy v zemi Moravskoslezské. Majetek se však nachází v zemi České, tedy v jiném územně správním celku Československa, jehož politické okresy nejsou a vzhledem k nedostatku pravomoci ani nemohly být v této úřední listině uvedeny.
42. Takovouto listinu tedy nelze považovat za právní titul pro nabytí postavení vlastníka zapsaného v katastru nemovitostí, což osvědčuje i rozhodovací praxe správní a soudní (viz mimo jiné rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 35 C 19/2017-154 ze dne 4. 10. 2019 nebo Katastrálního úřadu Praha - východ sp. zn. V-8969/2016-209, rozhodnutí Katastrálního úřadu Prostějov, č.j. V-7725/2017-09 ze dne 3.11.2017). V opačném případě by stát zcela bez omezení mohl z vlastního podnětu zpochybnit vlastnické právo zapsané v katastru nemovitostí jakéhokoli vlastníka a byl by schopen zbavit takového vlastníka jeho vlastnického práva zapsaného v katastru nemovitostí na základě listin, které nesplňují ani zcela základní požadavky na kvalitu práva, tj. jasnosti, určitosti, předvídatelnosti a právní jistoty. V takovém případě by byl stát oprávněn vykonávat svoji moc bez omezení a žádný zapsaný vlastník nemovitosti v zemi by před ním nebyl v bezpečí.
43. Začtvrté, napadená rozhodnutí soudů zbavila Stěžovatele jeho postavení vlastníka v rozporu se zásadou právní jistoty, protože byla v rozporu s postojem, který stát zaujímal po mnoho let ve vztahu k vlastnictví Stěžovatele. Stát nejenže uznal vlastnické postavení Stěžovatele, když po dlouhá léta neučinil žádný krok k vymazání Stěžovatele z katastru nemovitostí, ale dokonce aktivně přispíval k jeho zachování, když četné státní orgány, včetně soudů, opakovaně potvrdily a uznaly Stěžovatele jako vlastníka Majetku, a dokonce jej tak i zdanily.
44. V neposlední řadě napadená soudní rozhodnutí nesplňují požadavky zákonnosti a právní jistoty, jelikož Stěžovatel byl zbaven veškerých účinných procesních záruk proti občanskoprávní žalobě státu. Soudy *a priori* odmítly zkoumat právní argumenty a důkazy Stěžovatele předložené na obranu jeho zapsaného vlastnictví. Opíraly se přitom o Stanovisko, které podle jejich názoru Stěžovateli zakazovalo domáhat se ochrany svých vlastnických práv u soudů. Domnívaly se navíc, že nejsou oprávněny přezkoumat obranu Stěžovatele, která zpochybňuje domnělý právní titul státu k Majetku⁹, neboť je dle jejich názoru rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. Cdon 1091/96 ze dne 17. prosince 1998 („**Rozsudek**“) zbavil pravomoci přezkoumávat věcnou správnost správního rozhodnutí. Soudy tedy Stěžovateli odňaly možnost prokázat, že domnělý právní titul, tj. klíčový a jediný důkaz, o který se Česká republika opírala a na kterém závisel výsledek sporu, byl nicotný či padělaný a netýkal se Majetku. Stěžovatel rovněž neměl příležitost prokázat, že

⁹ Zejména se jedná o otázku nicotnosti z důvodu neexistence pravomoci vydávajícího orgánu veřejné moci a dalších důvodů nicotnosti listiny, kterých se Stěžovatel dovolává.

neměl německý etnický původ a že byl cizí státní příslušník, hlava cizího, neutrálního, nebojícího státu chráněného mezinárodním právem. Předmětné soudní řízení tedy neposkytlo Stěžovateli přiměřenou možnost jednat před soudem tak, aby mohl předejít obranu svého zapsaného vlastnictví Majetku proti nárokům vzneseným v občanskoprávní žalobě České republiky, které zpochybňují jeho vlastnictví k Majetku (viz např. *Jokela v. Finland*, stížnost č. 28856/95, rozhodnutí ze dne 21. května 2002, § 45, ESLP 2002–IV; *AGOSI v. the United Kingdom*, rozhodnutí ze dne 24. října 1986, Series A č. 108, s. 19, § 55, a *Hentrich v. France*, rozhodnutí ze dne 22. září 1994, Series A č. 296 - A, s. 21, § 49).

45. Z toho vyplývá, že občanskoprávní žaloba České republiky spolu s napadenými rozsudky českých soudů přijatými od roku 2014 do současnosti nebyly zákonné ve smyslu článku 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě.

2. Legitimní cíl, přiměřenost, soulad s mezinárodním právem

46. S ohledem na nezákonnost napadených rozhodnutí soudů je nadbytečné přezkoumávat, zda byl napadený zásah do majetkových práv Stěžovatele proveden s legitimním cílem, ve veřejném zájmu a zda byl přiměřený (viz např. *Capital Bank AD v. Bulgaria*, č. 49429/99, § 139, ESLP 2005–XII (výťahy)). Z toho vyplývá, že došlo k porušení článku 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě samostatně a ve spojení s článkem 14 Úmluvy bez ohledu na neexistenci legitimního cíle a přiměřenosti napadených rozhodnutí soudů.
47. I za hypotetického předpokladu, že by napadená soudní rozhodnutí přijatá od roku 2014 do současnosti byla zákonná, nebyla by slučitelná s Úmluvou, neboť by nesledovala legitimní cíl, veřejný zájem a nebyla by přiměřená. Ani Lesy ČR, ani Česká republika netvrdí, že takový cíl a zájem existuje, a žádný z těchto účastníků řízení neuvádí důvody prokazující, že by rozhodnutí soudů byla přiměřená.
48. Krom toho napadená rozhodnutí soudů nesplňují požadavek stanovený v článku 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě, dle kterého musí být zbavení majetku provedeno „v souladu s mezinárodním právem“, tj. musí být poskytnuta náhrada. Je nesporné, že v tomto případě žádná náhrada poskytnuta nebyla.
49. Z toho vyplývá, že došlo k porušení článku 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě.

C.2 Článek 11 Listiny

50. Stěžovatel se domnívá, že napadené jednání státu je dále neslučitelné s ochranou vlastnických práv zaručenou v článku 11 Listiny.
51. Ústavní soud opakovaně dospěl k závěru, že důvěra jednotlivce ve veřejnou správu je jedním ze základních pilířů právního státu. Dále také rozhodl, že ochrana dobré víry jednotlivce ve správnost rozhodnutí státu a jiných aktů státu je základní součástí této zásady. Podle uvedeného soudu se dobrá víra ve správnost rozhodování státní správy vztahuje zejména na práva zapsaná ve veřejných rejstřících vedených státem, jelikož stát je odpovědný za správnost údajů v nich zapsaných. Ústavní soud pak zejména opakovaně spatřuje porušení článku 11 a článku 36

Listiny v případech, kdy vlastnická práva vlastníků zapsaná v katastru nemovitostí na základě úředního rozhodnutí státního orgánu byla následně - po letech nečinnosti státu - zpochybněna a nakonec těmto vlastníků odebrána rozhodnutím jiného státního orgánu (soudů) v jiných řízeních z důvodu, že předchozí rozhodnutí bylo chybné (viz např. nález Ústavního soudu sp. zn. ÚS IV. 42/09 ze dne 29. prosince 2009, para 23; a, obecně, nálezy stejného soudu sp. zn. I. ÚS 398/04 ze dne 29. srpna 2006 a sp. zn. I. ÚS 544/06 ze dne 3. prosince 2007). Ústavní soud především rozhodl, že je třeba chránit dobrou víru jednotlivců ve správnost práv zapsaných v katastru nemovitostí, i když existence zapsaných práv - vzhledem k událostem, které se odehrály v dávné minulosti - může být zpochybněna.

52. Ve světle výše uvedeného došlo v předmětné věci k porušení článku 11 Listiny, když Stěžovatel, který byl po desetiletí vlastníkem Majetku zapsaného v katastru nemovitostí a který byl jako takový potvrzen konečným a vykonatelným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10, byl po letech samotným státem zažalován u soudu, který ho nakonec - po mnoha letech nečinnosti státu - zbavil jeho zapsaného vlastnictví.
53. Lesy ČR se k tomuto porušení článku 11 Listiny ve svém podání nevyjádřily.

C.3 Další námitky Lesů ČR

54. Podání Lesů ČR obsahuje množství tvrzení, která mají Ústavní soud přesvědčit, že na Stěžovatele nelze pohlížet jako na osobu jednající v dobré víře.
55. Tvrzení Lesů ČR však zaměňují dobrou víru vztahující se k vlastnictví ve smyslu českého občanského práva na jedné straně s dobrou vírou ve vztahu k majetkovým právům v pojetí EÚLP a dalších mezinárodněprávních úmluv, tj. s legitimními očekáváními, na straně druhé. (Stěžovatel připomíná, že druhé z uvedených pojetí majetkových práv představuje v tomto případě soubor práv svědčících Stěžovateli, která jsou chráněna článkem 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě – viz oddíl C.1. a shora). Pro posouzení ústavní stížnosti je relevantní pouze druhé z uvedených pojetí dobré víry, protože ústavní stížnost mimo jiné směřuje proti porušení Úmluvy.¹⁰
56. Stěžovatel na tomto místě zdůrazňuje, že jednal v dobré víře v rozhodnutí českého soudu v dědickém řízení, který potvrdil jeho vlastnictví Majetku; dále též v rozhodnutí katastrálního úřadu, který rozhodl o zapsání Stěžovatele v katastru nemovitostí jako vlastníka Majetku; dále též v zápisy vlastnických práv v katastru nemovitostí; dále ve stanoviska českých správních orgánů (katastrální úřady, finanční úřad), které jednaly se Stěžovatelem jako s vlastníkem Majetku; a dále též ve své vlastnické právo k Majetku, a to s ohledem na neexistenci jakéhokoli právního titulu, ať už konfiskačního rozhodnutí, nebo jiného, který by konstituoval vlastnictví jiné osoby k Majetku. Lze tedy shrnout, že Stěžovatel byl v dobré víře, když spoléhal na správnost rozhodnutí a postupů českých orgánů veřejné moci, což je ve světle judikatury zdejšího soudu

¹⁰Toto matoucí použití termínu „dobrá víra“ ze strany Lesů ČR má svůj původ v napadeném rozhodnutí Nejvyššího soudu vydaném v této věci. Nejvyšší soud se tam mylně vypořádal s argumentem legitimního očekávání Stěžovatele, tedy pojmem, který má podle EÚLP autonomní význam, tím, že zkoumal, zda byl Stěžovatel v dobré víře ve smyslu českého občanského práva.

jeden z nepostradatelných principů právního státu. Stěžovatel v této souvislosti odkazuje na judikaturu Ústavního soudu označenou shora v části C.3.

57. Z uvedeného vyplývá, že Stěžovatel byl v dobré víře ve smyslu judikatury Ústavního soudu a ESLP.
58. Lesy ČR dále tvrdí, že předmětná ústavní stížnost není opodstatněná, protože Stěžovatelovo vlastnictví k Majetku nemůže být uznáno s odstupem více než sedmdesát let, po které Stěžovatel nespravoval Majetek, a poté kdy v průběhu více než 60 let Stěžovatel nebránil svá práva.
59. Stěžovatel považuje tuto námitku za nepřipadnou, protože nebere v úvahu to, že Stěžovatelovo vlastnictví bylo ve skutečnosti státem uznáváno po celou tuto dobu, o čemž svědčí kontinuální zápis těchto práv v katastru nemovitostí. Tato námitka dále opomíjí, že stát po těchto dlouhých letech svou vlastní činností znovu potvrdil uznání Stěžovatelových vlastnických práv, když český soud v dědickém řízení vynesl v roce 2013 rozhodnutí, kterým stvrdil Stěžovatelovo vlastnictví. Další orgány státní správy, jako finanční úřad či katastrální úřad, taktéž po těchto letech uznaly Stěžovatelovo vlastnictví.
60. Z toho se podává, že shora uvedený argument Lesů ČR neodpovídá skutečnosti. Současně je uvedený argument Lesů ČR překvapivě cynický. Lesy ČR si musí být dobře vědomy toho, že Stěžovatel a knížecí rodina byli v komunisty ovládaném Československu považováni za třídního nepřítele ve smyslu marxistické ideologie založené na teorii třídního boje. Komunistická vláda v Československu důsledně pronásledovala šlechtu, věznila jednotlivce aristokratického původu, nutila je k emigraci, připravila o majetek, vzdělání atp. Vinit Stěžovatele, že nebránil svá práva v takovémto bezprávním totalitárním systému, je proto přinejmenším nepatřičné.
61. Konečně Lesy ČR podaly udivující a dalekosáhlé nařčení, dle kterého cit: „nelze dospět k závěru, že majetek právního předchůdce Stěžovatele nespadal pod nepřátelské německé majetky“. Není jasné, co tím Lesy ČR míní. Toto nařčení je navíc v rozporu s teorií, se kterou přišly Lesy ČR v tomto sporu a dle které měl být Majetek konfiskován z důvodu Stěžovatelovy údajné německé národnosti (a nikoli tedy proto, že Stěžovatel byl údajným nepřítelem českého a slovenského národa). Pokud by tato teorie byla pravdivá, české civilní soudy by dnes nemohly tyto důvody údajné konfiskace měnit či rozšiřovat. Jinými slovy, v současnosti by nebylo možné nahradit uvedený důvod jinými. Navíc se zdá, že Lesy ČR ve svém tvrzení zachází ještě dál, než nejradikálnější část komunistického poválečného establishmentu, která se pokusila označit Stěžovatele a knížecí rodinu za nepřítele českého a slovenského národa již ve druhé polovině 40. let 20. století. Jak ukazují archivní dokumenty československé policie¹¹, nevyhnutelně tyto pokusy selhaly, protože představa, že Stěžovatel by byl nepřítelem českého a slovenského národa, byla v té době stejně jako dnes nereálná.
62. Dále je potřeba neztrácet ze zřetele, že tato ústavní stížnost brojí proti civilnímu soudnímu řízení zahájenému Českou republikou před českými soudy v r. 2014, neboť podle Stěžovatele toto soudní řízení neproběhlo v souladu s Listinou, EÚLP a dalšími mezinárodními úmluvami.

¹¹Viz výslech Dr. Františka Svobody ohledně národní bezpečnosti Stěžovatele ze dne 8. listopadu 1949 a rovněž zpráva ONV Olomouc o chování Stěžovatele vůči okupačním úřadům po dobu druhé světové války.

Shora uvedené tvrzení Lesů ČR je proto zjevně irrelevantní pro řízení o předmětné ústavní stížnosti. Jelikož je současně nepravdivé, zavádějící, vytržené z kontextu a vědecky nepodložené, vyvolává uvedené tvrzení otázku, proč jej účastník Lesy ČR v tomto řízení uvedl. Je obtížné nevnímat toto tvrzení jako pokus o podkopání dobrého jména a pověsti Stěžovatele a knížecí rodiny u Ústavního soudu, a tím ovlivnit jeho rozhodování. Takové způsoby vedení sporu používají některé strany sporu, které si nejsou jisté svojí právní pozicí, jako poslední prostředek záchrany před neúspěchem ve sporu. Tento druh záškodnické taktiky (*guerilla tactics*), jak se tyto způsoby v prostředí mezinárodních sporů odborně nazývají, spočívá v předložení irrelevantní informace nebo dezinformace s cílem očernit protivníka a odvrátit pozornost soudu od jádra sporu. Evropští suveréni a státem kontrolované strany se zpravidla takových způsobů vedení sporu zdržují, protože tyto postupy nejsou v souladu se standardy (*best practices*) pro řešení mezinárodních sporů a poškozují vlastní pověst účastníků řízení – států či jimi kontrolovaných osob.

63. Stěžovatel a Lichtenštejnské knížectví, jejichž suverenita, neutralita a pověst jsou tímto senzacechtivým nařčením ze strany Lesů ČR poškozeny, vždy dodržovali tyto standardy a jsou odhodláni pokračovat v řízení podle nich. Zároveň si vyhrazují veškerá práva bránit se proti uvedeným způsobům vedení sporu, které jsou užívány ze strany Lesů ČR, a to jak kvůli pomlouvačné povaze jejich tvrzení neslučitelné s českým občanským právem, tak pro jejich rozpor se základní zásadou mezinárodního práva svrchované rovnosti států a povinnosti zachovávat důstojnost hlavy cizího státu.¹²

D. PRÁVO NA SPRÁVEDLIVÝ PROCES

64. Článek 6 odst. 1 Úmluvy vyžaduje, aby ve věcech týkajících se občanských práv ve smyslu Úmluvy měl jednotlivec přístup k orgánu oprávněnému k přezkoumání všech skutkových a právních otázek týkajících se sporu (viz například *Chevol v. Francie*, sp. zn. 49636/99, ze dne 13. února 2003, odstavec 63).
65. V daném případě soudy rezignovaly na svou povinnost přezkoumat věc „v plné pravomoci“, protože s odkazem na Stanovisko a Rozsudek měly za to, že nejsou oprávněny zabývat se právními argumenty a důkazy, které Stěžovatel předložil k obraně svých zapsaných vlastnických práv zpochybněných občanskoprávní žalobou státu. Podle jejich názoru je Stanovisko zbavilo pravomoci zabývat se obranou Stěžovatele, a proto nepřipustily, aby se Stěžovatel u soudu domáhal ochrany svých vlastnických práv, přestože tato byla zpochybněna občanskoprávní žalobou státu, jejíž podání nemohl Stěžovatel nijak ovlivnit. Rozsudek navíc znemožnil soudům

¹²§ 81 a násl. občanského zákoníku; povinnost státu respektovat důstojnost hlavy jiného státu jako princip mezinárodního obyčejového práva je a fortiori zmíněna v řadě mezinárodních právních nástrojů (viz mimo jiné článek 29 Vídeňské úmluvy o diplomatických stycích z roku 1961, článek 29 Úmluvy o zvláštních misích z roku 1969, čl. 2 odst. 3 Úmluvy o předcházení a trestání trestných činů proti mezinárodně chráněné osobě, včetně diplomatických zástupců z roku 1973).

přezkoumat argumenty a důkazní návrhy Stěžovatele, které prokazují, že údajné rozhodnutí Okresního národního výboru v Olomouci bylo nicotné, a nemohlo být tedy právním důvodem pro vyhovění občanskoprávní žalobě státu a zbavení Stěžovatele postavení zapsaného vlastníka Majetku.

66. Navíc, zatímco soudy pro údajný nedostatek pravomoci nezohlednily právní argumenty a důkazy předložené na obranu Stěžovatele, právní argumenty a důkazy předložené státem vyslechly a provedly. Jinými slovy, soudy přezkoumaly skutková tvrzení a provedly klíčové důkazy předložené žalobcem, zatímco ty, které předložil žalovaný (Stěžovatel), nebyly zohledněny¹³. Tato nerovnováha v procesním postavení stran sporu odepřela Stěžovateli jakoukoliv smysluplnou možnost vyjádřit se k žalobě a nechat své námitky řádně přezkoumat soudem. To postavilo Stěžovatele do méně výhodné procesní pozice vůči žalobci, čímž došlo k porušení zásady rovnosti zbraní.
67. Kromě toho se soudy vůbec nezabývaly námitkou Stěžovatele, že se na něj vztahuje imunita státu a imunita hlavy státu, což znamená, že Stěžovatel jakožto hlava cizího státu nesmí být podroben jakékoliv konfiskaci, natož zabrání majetku, protože mezinárodní právo to neumožňuje. Již samotná její povaha svědčí o tom, že tato námitka byla relevantní pro výsledek soudního řízení napadeného ústavní stížností; pokud by byla uznána, soudy by nemohly občanskoprávní žalobě státu vyhovět. Tato námitka byla mimo jiné podpořena znaleckým posudkem profesora Františka Weyra, významného právního odborníka, spoluautora Československé ústavy z roku 1920, rektora Masarykovy univerzity v Brně a uznávaného člena mnoha renomovaných odborných institucí a sdružení, jako je *Institut international de droit public v Paříži* atd. Soudy se však touto částí obrany Stěžovatele vůbec nezabývaly a místo toho se v odůvodnění svých rozhodnutí zabíraly odlišnou otázkou, a sice cizí státní příslušností Stěžovatele.
68. Z uvedeného vyplývá, že Stěžovateli byl odepřen přístup k soudům nadaným plnou pravomocí projednat a rozhodnout o všech skutkových a právních otázkách sporu. Soudy navíc postupovaly v rozporu se zásadou rovnosti zbraní a nevedly soudní spor v souladu se zásadou kontradiktornosti řízení. Dále rozhodly *ultra petita*, protože se nezabývaly všemi důvody obrany

¹³Soudy provedly důkazní návrhy žaloby, které byly použity k prokázání toho, že Stěžovatel byl údajně německé národnosti a že jeho majetek proto podléhal konfiskaci dle Dekretu. Soudy však neumožnily provést žádné důkazy Stěžovatele, které prokazují, že Stěžovatel ve skutečnosti nebyl německé národnosti. Stalo se tak s odkazem na postulát Stanoviska, podle kterého se nelze domáhat určovací žalobou vlastnictví k nemovitosti proti vlastníku zapsanému v katastru nemovitostí, byla-li nemovitost v době přijetí restitučních předpisů v moci státu. Soudy tak postupovaly navzdory skutečnosti, že Stěžovatel v řízení nikoho nežaloval, byl naopak nepřetržitě zapsaným vlastníkem nemovitosti v katastru nemovitostí, který byl v soudním řízení v postavení žalovaného, jenž byl napaden žalobou státu na určení vlastnictví. (Jak Stěžovatel uvedl ve svých předchozích podáních, Stanovisko se na projednávaný případ nevztahuje. Vztahuje se na občanskoprávní spory, při nichž žalobce podá žalobu na určení vlastnictví vůči žalovanému, který je vlastníkem majetku zapsaného v katastru nemovitostí. Smysl stanoviska spočívá v ochraně žalovaného vlastníka zapsaného v katastru nemovitostí před tímto druhem žaloby. V daném případě stát (jednající jako žalobce) nebyl při podání občanskoprávní žaloby zapsaným vlastníkem majetku. Neměl ani postavení žalovaného. Stát proto nemohl být tímto Stanoviskem chráněn. Jinými slovy, skutkovou podstatu, právní povahu a procesní situaci v tomto sporu je třeba odlišit od situace, na kterou se Stanovisko vztahuje.)

Nesprávná aplikace Stanoviska byla přitom jednou z klíčových otázek pro výsledek sporu. Tímto způsobem byl Stěžovatel v předmětném řízení zbaven možnosti vést svoji obranu za stejných podmínek, jaké soudy přiznaly žalobci, což bylo v rozporu s uvedeným Stanoviskem, podle něhož je naopak takto znevýhodněn žalobce, nikoliv žalovaný.

Stěžovatele a opomněly se vypořádat s některými z klíčových námitek obrany Stěžovatele. Došlo tak k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy a článku 36 Listiny¹⁴.

69. S ohledem na výše uvedené je tvrzení Lesů ČR, podle kterého se soudy zabývaly všemi otázkami vznesenými Stěžovatelem, neslučitelné se skutečností. Stejně platí i pro tvrzení uvedeného účastníka řízení, podle kterého byly všechny tyto otázky již vyřešeny v soudní praxi. V historii české justice není žádný případ, kdy by se s hlavou cizího státu a jeho majetkem zacházelo tak, jak bylo zacházeno se Stěžovatelem v tomto sporu. Obdobně neexistuje ani žádný případ rozhodnutý českým soudem, ve kterém by Stanovisko bylo uplatněno proti žalovanému vlastníku zapsanému v katastru nemovitostí, a ne v jeho prospěch. Neexistuje ani judikatura českých soudů, podle níž by stát z vlastního podnětu zažaloval vlastníka zapsaného v katastru nemovitostí a pokusil se jej zbavit postavení zapsaného vlastníka pro jeho národnost. Nevyhnutelně tedy účastník Lesy ČR na žádné takové případy ve svém vyjádření neodkázal. Jednoduše proto, že žádné neexistují. Projednávaná věc tedy představuje ojedinělý exces, který je zjevně neslučitelný s českou soudní praxí a nepředstavitelný ve státě respektujícím zásadu právního státu.
70. Stěžovatel neusiluje o přezkoumání Stanoviska, ani nezpochybňuje platnost Dekretu, jak tvrdí Lesy ČR. Neusiluje o nic víc, než o řádnou interpretaci Stanoviska a Dekretu, v souladu s vnitrostátním a mezinárodním právem. Stanovisko se nevztahuje na projednávaný případ, a pokud ano, pak na ochranu Stěžovatele jakožto zapsaného vlastníka Majetku před občanskoprávní žalobou státu, jak vyplývá z ustálené praxe českých soudů. Z ustálené soudní praxe totiž vyplývá, že se Stanovisko vztahuje na občanskoprávní spory, kdy žalobce podá žalobu na určení vlastnictví vůči žalovanému, který je v katastru nemovitostí zapsaným vlastníkem majetku. Smysl Stanoviska spočívá v ochraně takového žalovaného před tímto druhem žaloby. Podle Ústavního soudu má být zapsaný vlastník Stanoviskem chráněn před dokazováním vlastnického práva proti žalobci, které může být často vzhledem k běhu času velmi složité. V daném případě stát (vystupující jako žalobce) nebyl při podání žaloby zapsaným vlastníkem majetku. Neměl ani postavení žalovaného. Stát proto nemohl být tímto Stanoviskem chráněn. Jinými slovy, skutkovou podstatu, právní povahu a procesní situaci tohoto sporu je třeba odlišit od okolností, na něž se Stanovisko vztahuje.
71. Co se týče Dekretu, obrana Stěžovatele v žádném případě nezpochybňuje jeho platnost, jak prohlašují Lesy ČR. To, co je obranou Stěžovatele zpochybňováno, je žaloba Úřadu na určení a napadená rozhodnutí českých soudů vydaná od roku 2014 do současnosti, která jsou předmětem této ústavní stížnosti. Stěžovatel zejména namítá, že tyto státní orgány v současnosti již nemohou úspěšně podat žalobu proti vlastníkovvi zapsanému v katastru nemovitostí a potvrzenému soudem, opírající se navíc o pochybné správní rozhodnutí, které bylo údajně vydáno před sedmdesáti lety, a oživit (nadto nesprávně) zákon, který je přímo diskriminační a který Ústavní soud opakovaně považuje za vyhaslý. Takové jednání je totiž v rozporu s článkem 6 Úmluvy a článkem 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě, jak je popsáno výše. Pokud

¹⁴Zároveň jsou napadená rozhodnutí civilních soudů porušením procesní části článku 1 Dodatkového protokolu č. 1 k EÚLP, jelikož Stěžovatel byl z důvodu výše uvedeného nesprávného použití Stanoviska civilními soudy zbaven veškeré reálné možnosti předložit svůj případ (tj. bránit své postavení vlastníka zapsaného v katastru nemovitostí proti občanskoprávní žalobě státu) u soudu, který má plnou pravomoc věc přezkoumat.

stát nyní Dekret použije (oživí), pak musí být aplikován v souladu s právem platným v současné době, zejména s Listinou a mezinárodním právem v oblasti lidských práv a základních svobod.

72. Zamítnutí předmětné občanskoprávní žaloby státu nemůže způsobit újmu žádnému jednotlivci anebo soukromému subjektu, tj. jediným stranám, které mohou být v dané věci v dobré víře. V předmětném sporu totiž nejsou účastny žádné soukromé osoby. Navzdory cíli vyjádřenému v preambuli Dekretu č. 12/1945 Sb., podle kterého měly být konfiskované pozemky přiděleny československému lidu, komunistický režim toto nikdy v předmětném případě neučinil a ponechal si půdu pro sebe. Jedinou dotčenou osobou je tak stát, který však v předmětné věci nemůže požívat ochrany dobré víry, protože by tak těžil ze svého vlastního právně chybného jednání. Stát navíc neprokázal k Majetku žádný nabývací právní titul (viz výše). Kde není práva, nemůže dojít ani k jeho porušení a újmě.

E. ZÁKAZ DISKRIMINACE

73. Stěžovatel namítá, že podle článku 14 EÚLP je žaloba podaná proti němu státem u českých soudů v roce 2014 a následné soudní řízení diskriminační. To proto, že žalobním důvodem státu je údajná národnost Stěžovatele. Tím, že uvedené soudy připustily projednání žaloby a vyhověly jí, zbavily Stěžovatele na základě použití diskriminační právní normy majetkových práv ve smyslu článku 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě založených rozhodnutími a jednáním dědického soudu a správních orgánů, jakož i dlouhodobým kontinuálním zápisem jeho vlastnických práv v katastru nemovitostí.
74. Jednání státu je dále diskriminační i tím, že významově otáčí Stanovisko k újmě Stěžovatele jako zapsaného vlastníka Majetku, zatímco Stanovisko je konzistentně vykládáno přesně naopak, tj. tak, aby chránilo vlastníky zapsané v katastru nemovitostí proti civilním žalobám domáhajícím se určení vlastnictví k těmto nemovitostem. Mimoto, v souladu s konzistentní judikaturou českých soudů platí, že není možné, aby žalobce prokázal svůj právní nárok k nemovitosti na základě pouhé kopie údajné listiny vysoce pochybného původu, která v rozporu se zákonem neidentifikuje nemovitosti, počet parcel, velikost, druh pozemku, jméno katastrálního území a jméno příslušného katastrálního úřadu. Obzvláště pak není možné prokázat vlastnictví, pokud tato údajná právní listina byla vydána neexistujícím správním orgánem. Soudní rozhodnutí, proti kterým směřuje předmětná ústavní stížnost, jsou proto excesem, který zjevně vybočuje ze zavedené praxe českých soudů. Napadená soudní rozhodnutí proto vzbuzují pochybnost, zda se soudy v předmětné věci neodchýlily od ustálené soudní judikatury proto, že daný spor považovaly za politicky citlivý, neboť žalobcem je – v tomto druhu sporů zcela výjimečně – stát.
75. Za třetí, Stěžovatel, cizí suverén, namítá, že je dále za diskriminační postup státu nutno považovat neposkytnutí náhrady za zabránění Majetku a dále odmítnutí státu o náhradě vůbec začít jednat. To proto, že stát vyjednával se všemi jinými státy, které o to požádaly, a poskytl jim náhradu.

76. Lesy ČR se k této otázce ve svém podání nevyjádřily. Místo toho tvrdí, že podmínka státního občanství uvedená v restitučních předpisech není diskriminační a že každý stát má právo stanovit podmínky pro restituci majetku zvláštními restitučními předpisy. Protože však Stěžovatel nikdy v řízení nezpochybnil restituční zákony a s ohledem na to, že nikoho za účelem získat Majetek nežaloval (a už vůbec ne podle restitučních předpisů), neboť žalobcem je stát, shledává Stěžovatel tato vyjádření pro věc bezpředmětným.
77. Je významné, že účastník Lesy ČR nezpochybnil skutečnost, že je § 1 odst. 1 písm. a) Dekretu č. 12/1945 Sb., které zbavuje majetku osoby německé národnosti, přímo diskriminační. Místo toho tvrdí, že nelze zkoumat platnost uvedeného ustanovení ve světle mezinárodně právních úmluv, které nebyly v době jeho přijetí v platnosti. Stěžovatel tento názor považuje za mylný. Lze sice souhlasit, že uvedené úmluvy nebyly v době přijetí Dekretu v platnosti, avšak použití Dekretu státem v současnosti vůči jednotlivcům se musí pohybovat v mezích kautel uvedených úmluv. Jinak by se mezinárodně právní ochrana lidských práv, ukotvená v těchto úmluvách, stala – po okamžiku jejich vstupu v platnost – iluzorní. To je také důvod, proč ESLP ve svých rozhodnutích, na které Lesy ČR ve svém vyjádření odkazují, uvedl, že se na jednání vnitrostátních soudů a správních orgánů učiněná po jejím vstupu v účinnost Úmluva aplikuje a tato jednání podléhají přezkumu ze strany ESLP.

Zbývající tvrzení účastníka Lesy ČR se soustředí na otázku, zda má Stěžovatel majetková práva ve smyslu článku 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě. Také zde Lesy ČR opomíjí klíčové aspekty předmětného sporu. Nedbají na skutečnost, že vlastnictví Majetku bylo potvrzeno Stěžovateli konečným rozhodnutím soudu a katastrálního úřadu, že existoval dlouhodobě trvající zápis vlastnictví Stěžovatele v katastru nemovitostí a že další správní orgány se Stěžovatelem jednaly jako s vlastníkem a v tomto jeho postavení ho utvrzovaly. Všechna tato práva dohromady zakládají majetková práva ve smyslu článku 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě, jak bylo vysvětleno v předchozích odstavcích a v předchozích podáních Stěžovatele. Stěžovatel připomíná, že součástí jím namítaných porušení základních práv je i námitka porušení zákazu diskriminace na poli čl. 6 Úmluvy a 36 Listiny, protože napadené soudní řízení před obecnými soudy, v němž došlo k aplikaci přímo diskriminačního ustanovení Dekretu, se tak stalo samo o sobě diskriminačním, bez ohledu na to, zda Stěžovatel měl majetková práva ve smyslu článku 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě či nikoliv. Lesy ČR se k této právní otázce nevyjadřují.

F. PRÁVO NA ÚČINNOU OCHRANU

78. Je pravda, jak tvrdí Lesy ČR, že EÚLP nezaručuje právo na odvolání. Nicméně ESLP konzistentně judikuje, že v případě, že vnitrostátní právo umožňuje dvou nebo víceinstanční řízení, EÚLP se použije na řízení v obou (všech) stupních. EÚLP se tedy použije na odvolací řízení a řízení před Nejvyšším soudem.
79. Stěžovatel uvádí, že článek 13 Úmluvy garantuje na národní úrovni dostupnost právních prostředků nápravy schopných prosadit podstatu práv a svobod zakotvených v Úmluvě, ať jsou

již ve vnitrostátním právu upravena jakkoliv. Smyslem článku 13 Úmluvy je tedy povinnost státu poskytnout opravný prostředek schopný vypořádat se s podstatou pravděpodobně důvodné stížnosti ("arguable complaint/grief défendable") ve smyslu Úmluvy a zjednat vhodnou nápravu.

80. V souladu s judikaturou ESLP musí být opravné prostředky vyžadované v článku 13 Úmluvy "účinné" jak dle právní úpravy, tak při její aplikaci.
81. V předmětném případě obecné soudy od roku 2014 do současnosti v řízení postrádají plnou pravomoc případ řešit s ohledem na aplikaci Stanoviska a Rozsudku, čímž došlo k porušení článku 13 EÚLP.
82. Nejvyšší soud navíc v odůvodnění svého napadeného rozhodnutí se nejenže neřídil judikaturou Ústavního soudu, podle níž musí být chráněna dobrá víra jednotlivců ve správnost práv zapsaných v katastru nemovitostí, a to i tam, kde existence zapsaného práva může být - vzhledem k událostem, ke kterým došlo v dávné minulosti – zpochybněna (viz např. nález Ústavního soudu sp. zn. ÚS IV. 42/09 ze dne 29. prosince 2009, odst. 23; a, v obecné rovině, nálezy stejného soudu sp. zn. I. ÚS 398/04 ze dne 29. srpna 2006 a sp. zn. I. ÚS 544/06 ze dne 3. prosince 2007), ale uvedený soud dokonce Stěžovateli vyčetl, že se spoléhal na konečné rozhodnutí soudu, katastrálního úřadu a dalších českých státních orgánů, jakož i a na práva zapsaná v katastru nemovitostí, namísto toho, aby pomocí žaloby na určení zjistil, kdo byl „vlastník“ Majetku. Nejvyšší soud poté použil tuto výtku proti Stěžovateli, aby dospěl k závěru, že na Stěžovatele nemohlo být nahlíženo tak, že spoléhal na výše uvedená rozhodnutí, zapsaná práva v katastru nemovitostí a jednání jiných státních orgánů v dobré víře.
83. Stěžovatel shledává toto odůvodnění nejen za rozporné s judikaturou Ústavního soudu uvedenou v předchozím odstavci, ale také jako zvlášť alarmující rozhodnutí ve státě založeném na řádné správě (proper administration of justice) a důvěře ve veřejnou správu (trust in public administration). Logika tohoto odůvodnění podkopává oba tyto principy, které představují základní pilíře jakéhokoli státu respektujícího zásadu právního státu, a nahrazuje je nejistotou, nedůvěrou, podezříváním a nestabilitou. Dle logiky tohoto odůvodnění by byli občané ČR povinni žalovat preventivně žalobou o určení vlastnictví každé části svého majetku, přestože to bylo potvrzeno a zapsáno státem ve veřejném rejstříku typu katastru nemovitostí apod. To jistě v praxi není možné, a to bez ohledu na to, že z odůvodnění napadeného rozsudku Nejvyššího soudu není jasné, proti komu by měly být tyto žaloby podávány.
84. Postoj ztělesněný v tomto odůvodnění by navíc omezoval svobodu vlastníků jednajících v dobré víře v rozhodnutí a veřejné rejstříky státu, aby sami rozhodovali o tom, jak nakládat se svým majetkem. Zároveň by tento postoj mohl zasáhnout do povinností osob odpovědných za správu majetku, jako jsou správci, zplnomocněnci, opatrovníci apod. Takové osoby by v určitých situacích, v logice odůvodnění napadeného rozhodnutí Nejvyššího soudu, byly nuceny jednat k újmě majetku, který spravují.
85. Povinnost občanů vyhledávat „vlastníka“ pomocí žalob na určení vlastnictví majetku, ohledně něhož jsou zapsáni jako vlastníci v katastru nemovitostí, se zdá být ještě pochybnější ve světle toho, že české soudy nemají, alespoň v některých typech případů, plnou pravomoc tyto vlastnické žaloby projednávat v důsledku Stanoviska a Rozsudku. Navíc je dle českého civilního

procesu nemožné, aby vlastník úspěšně podal žalobu na určení vlastnického práva k nemovitosti, ohledně které je zapsán jako její vlastník v katastru nemovitostí.

86. Stěžovatel shrnuje výše uvedené následovně: Nejvyšší soud České republiky má za to, že dobrá víra Stěžovatele je pochybná, když nabytí vlastnických práv k Majetku přechodem ze Zůstavitele v rámci dědického řízení (viz cit.: „*dovolatel přece věděl, že předmětné nemovitosti jsou v držbě státu a pokud by mu snad nebyl znám důvod, o který se držba opírá, vyžadovalo zachování obvyklé opatrnosti, kterou bylo možno po každém požadovat, aby se o skutečných poměrech přesvědčil (např. dotazem na držitele pozemku); jinak jeho dobrá víra (byla-li dána) nemohla být objektivní, a tudíž ani chráněná*“). Z tohoto názoru vyplývá, že členové správní rady Stěžovatele by v rámci požadavků na jednání v dobré víře, tak jak je prezentuje Nejvyšší soud, museli ignorovat existující majetková práva Stěžovatele a zdržet se podání žádosti o dodatečné projednání dědictví a o zápis do katastru nemovitostí, čímž by hrubě porušili jim svěřené povinnosti a spáchali tím trestný čin, přinejmenším podle aplikovatelných vnitrostátních právních předpisů. Aby pak podpořil svá tvrzení a tím v podstatě i výmaz vlastnických práv Stěžovatele z katastru nemovitostí, přijal Nejvyšší soud ve svém důsledku v českém právu zcela nový koncept nadřazenosti neověřených, ale údajně notoricky známých skutečností ze čtyřicátých let minulého století nad konečnými rozhodnutími a zjištěními příslušných orgánů České republiky po roce 2013 (!), které vedly k zápisu vlastnických práv Stěžovatele do katastru nemovitostí. Aby pak Nejvyšší soud umožnil tento svůj postup směřující k jím předem určenému výsledku řízení, potvrdil uvedený soud zamítnutí všech důkazů předložených Stěžovatelem, které tyto údajně notoricky známé skutečnosti jasně vyvracejí. Je zcela samozřejmé, že za těchto okolností nebyl Stěžovateli přiznán žádný účinný opravný prostředek proti zásahu do jeho majetkových práv, jak to vyžaduje Úmluva. Nejvyšší soud zavádí koncept nadřazenosti neprokázaných a neověřených skutečností vzdálené minulosti, kdy tento dokonce podporuje systematickým vylučováním všech protichůdných důkazních návrhů předložených Stěžovatelem. Nejvyšší soud navíc mylně interpretuje pojem dobré víry, a to způsobem, který resultuje v požadavek na sebepoškozování a závažná porušení povinností členů správní rady Stěžovatele. Tímto svým postupem se Nejvyšší soud hrubě odchýlil od základních zásad stanovených Úmluvou a zbavil tím - bezprecedentním způsobem - hlavu suverénního evropského státu a jeho nadace ve druhém desetiletí tohoto tisíciletí jejich současných zapsaných vlastnických práv. Jádrem tohoto postupu je údajná národnost Stěžovatele. Nejvyšší soud totiž implicitně požaduje, aby Stěžovatel i ostatní členové lichtenštejnského rodu sami nezohlednili relevantní důkazy (a to jednáním v dobré víře, jak vykládáno Nejvyšším soudem), které prokazují, že jejich označení za osoby německé národnosti bylo nesprávné již před 80 lety, stejně tak jako dnes. Pro Stěžovatele i lichtenštejnský knížecí rod je nesnesitelné a naprosto nepřijatelné, aby jejich jednání bylo shledáno Nejvyšším soudem za jednání v dobré víře pouze za předpokladu, kdy výslovně nebo implicitně přijmou falešné označení svých osob i osoby jejich právního předchůdce za Němce, což nikdy nebylo ničím jiným než nástrojem komunistické propagandy, jehož cílem po desetiletí bylo lichtenštejnský rod jako příslušníky šlechty zbavit jejich základních práv ve zjevném rozporu s národním a mezinárodním právem.

87. Stěžovatel ve shora uvedeném postupu obecných soudů rozhodujících ve věci shledává porušení čl. 13 Úmluvy samostatně a ve vazbě na čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1, na čl. 6 Úmluvy a na čl. 14 Úmluvy, a dále porušení čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 a čl. 6 Úmluvy.

G. ZÁKAZ TRESTU BEZ ZÁKONA (ČLÁNEK 7 EÚLP)

88. Napadená soudní rozhodnutí od roku 2014 do současnosti aplikací Dekretu č. 12/1945 Sb. zbavila Stěžovatele jako cizince a cizího suveréna jeho majetkových práv bez jakékoliv náhrady. Toto odejmutí majetkových práv bez náhrady nutno považovat za opatření trestní povahy ve smyslu EÚLP a mezinárodního práva, jak Stěžovatel tvrdil ve svých předcházejících vyjádřeních s odkazem na příslušnou judikaturu.
89. Lesy ČR nepochybně, že Dekret byl aplikován na Stěžovatele od roku 2014 do současnosti. Namítají však, že Dekret neměl povahu trestního opatření. V této souvislosti odkazují na názor československého právníka pana Budníka. Ten však byl po druhé světové válce úředníkem československé veřejné správy a vyjádřil svůj názor v jednom z interních úřednických manuálů. Z tohoto důvodu nemůže být jeho názor považován za nezávislého a nezájatého experta.
90. Důležitější je nicméně skutečnost, že právní kvalifikace Dekretu č. 12/1945 Sb. jako opatření trestní povahy je věcí mezinárodního práva. Mezinárodní právo obsahuje vlastní definici pojmu „trestní“, nezávislou na hodnocení státními orgány a na obsahu uvedeného pojmu ve vnitrostátním právu. Dle mezinárodního práva platí, že odejmutí majetku cizince bez náhrady je z podstaty věci trestním opatřením (viz mimo jiné ESLP, *VALICO SRL v. Itálie*, číslo. 70074/01, 21. 3. 2006 nebo *Sud Fondi srl a ostatní v. Itálie* číslo. 75909/01, 30. 8. 2007). Motivace nebo cíle konfiskace nejsou podstatné k určení, zda takové jednání má trestní povahu nebo nikoliv. Názor Lesů ČR, podle kterého je Dekret poválečnou právní normou přijatou s úmyslem kompenzovat škody napáchané Německem během války¹⁵, nemůže cokoli změnit na trestní povaze Dekretu podle mezinárodního práva. Pro úplnost Stěžovatel dále uvádí, že shledává tento názor Lesů ČR pro projednáváný spor jako irelevantní, neboť je obecně známo, že Lichtenštejnsko bylo během války neutrální zemí a jako takové nebylo ve válce s Československem. Podle mezinárodního práva tedy neexistuje způsob, jak by Československo mohlo proti Lichtenštejnsku a jeho občanům zavést opatření, jehož cílem je zajistit náhradu škody způsobené mu Německem během války.

**Dr. Erwin
Hanslik** Digitálně podepsal
Dr. Erwin Hanslik
Datum: 2020.02.04
21:48:35 +01'00'

Dr. Erwin Hanslik MRICS
v plné moci

FÜRST VON LIECHTENSTEIN STIFTUNG

¹⁵ Lesy ČR nevysvětlily, proč by soudy v roce 2014, tj. skoro sedmdesát let po válce byly oprávněny aplikovat „poválečné prostředky“ na stěžovatele, občana a hlavu neutrálního státu.